

Revista Română de Fiscalitate și Control fiscal

An 6 • Nr. 116 • iulie 2026

Editorial

RO e-Factura pentru persoane fizice

În Monitorul Oficial al României nr. 459 din 29 mai 2026 a fost publicată noua lege care aduce modificări importante în domeniul fiscal și al digitalizării relației dintre contribuabili și autoritățile fiscale.

Una dintre cele mai importante noutăți constă în transformarea utilizării sistemului RO e-Factura din obligație în opțiune pentru anumite categorii de contribuabili. Astfel, furnizorii și prestatorii persoane fizice care se identifică fiscal prin Cod Numeric Personal (CNP), agricultorii persoane fizice care aplică regimul special de TVA pentru activitatea desfășurată, precum și institutele și centrele culturale ale altor state care funcționează pe teritoriul României în baza unor acorduri interguvernamentale nu mai au obligația de a utiliza sistemul RO e-Factura, având posibilitatea de a opta pentru utilizarea acestuia.

De asemenea, actul normativ abrogă prevederea care impunea persoanelor ce începeau desfășurarea unei activități economice după data de 30 mai 2026 obligația de a solicita înscrierea în Registrul RO e-Factura obligatoriu înainte de începerea activității. Eliminarea acestei cerințe contribuie la simplificarea formalităților administrative aplicabile contribuabililor aflați la început de activitate.

Un alt aspect relevant vizează situația persoanelor care, deși nu mai au obligația utilizării sistemului, figurează deja înscrise în Registrul RO e-Factura obligatoriu sau în Registrul RO e-Factura opțional. Acestea au dreptul să solicite radierea din registrele respective, iar scoaterea din evidență se realizează începând cu data de *1 a lunii următoare* celei în care a fost depusă solicitarea.

Vera Constantin,
expert contabil

Sinteză legislativă 2

Discuții pe masa Guvernului 3

COD UIT

Vânzare bunuri către beneficiar din România
cu livrare în Grecia..... 4

INSPECȚIE FISCALĂ

Legalitate stabilire obligații fiscale în urma
inspecției. Obținerea suspendării executării
actului 5

CONTROL ANTIFRAUDĂ

Control antifraudă fiscală.
Decizie de impunere 6

PLATĂ ERONATĂ

Regim fiscal cheltuieli 8

IMOBILIZĂRI

Utilizare rezerve profit reinvestit 9

PRESTARE SERVICII

Facturare prin platformă externă 10

Rubrică dedicată abonaților

CONTROL ANAF

Control ANAF. Evaziune fiscală 11

Sinteză legislativă

O.A.N.A.F. nr. 705/2026 pentru aprobarea modelului, conținutului, modalității de depunere și de gestionare a formularului 112 „Declarație privind obligațiile de plată a contribuțiilor sociale, impozitului pe venit și evidența nominală a persoanelor asigurate”

Publicat în: M.Of. nr. 494 din 15.06.2026

Ce prevede: Ordinul aprobă Procedura privind desfășurarea întâlnirilor dintre organul fiscal central și contribuabili prin utilizarea mijloacelor video de comunicare la distanță, procedură care se referă la:

- a) mijloacele de identificare electronică în platforma de videoconferință a Ministerului Finanțelor (MF) – Agenției Naționale de Administrare Fiscală (ANAF);
- b) procedurile legale care fac obiectul întâlnirilor ce pot fi desfășurate prin platforma de videoconferință a MF-ANAF;
- c) accesul la întâlnirile desfășurate prin platforma de videoconferință a MF-ANAF;
- d) regulile și condițiile privind desfășurarea întâlnirilor prin platforma de videoconferință a MF-ANAF.

Procedurile legale și/sau etapele procedurale care fac obiectul întâlnirilor ce pot fi desfășurate prin platforma de videoconferință a MF-ANAF sunt următoarele:

1. control fiscal:

- 1.1. începere inspecție fiscală;
- 1.2. începere verificare a situației fiscale personale;
- 1.3. derulare inspecție fiscală;
- 1.4. derulare verificare a situației fiscale personale;
- 1.5. discuție finală inspecție fiscală;
- 1.6. discuție finală verificare a situației fiscale personale;

2. audiere:

- 2.1. audiere privind respingerea cererii de restituire a sumelor de la buget sau de acordare a dobânzilor în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget;
 - 2.2. audiere privind respingerea cererii de acordare a eșalonării la plată/menținere a valabilității eșalonării la plată/modificare a deciziei de eșalonare la plată a obligațiilor fiscale;
 - 2.3. audiere în vederea soluționării cererii privind grupul fiscal unic, privind taxa pe valoarea adăugată;
 - 2.4. audiere în vederea soluționării cererii privind grupul fiscal în domeniul impozitului pe profit;
 - 2.5. audiere verificare documentară;
- 3. audiență;**
- 4. mediere.**

Desfășurarea de întâlniri prin mijloace video de comunicare la distanță se poate realiza conform opțiunii contribuabililor care sunt înregistrați în Spațiul privat virtual (SPV). Organul fiscal central informează prin SPV contribuabilii cu privire la posibilitatea de a opta pentru derularea întâlnirilor aferente procedurilor legale prin platforma de videoconferință și cu privire la termenul-limită până la care poate fi exercitată opțiunea. Exercițarea opțiunii se realizează de contribuabili prin SPV în termen de 2 zile lucrătoare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a opta. În cazul în care contribuabilul nu își exercită opțiunea se consideră că acesta nu a optat pentru prezența la întâlnire în sistem videoconferință.

În cazurile prevăzute de lege, contribuabilii au dreptul de a solicita amânarea întâlnirilor. În aceste situații, contribuabilii solicită prin SPV organului fiscal central amânarea prin justificarea motivelor acesteia.

Neprezentarea la întâlnirile stabilite pentru exercitarea drepturilor sau ne-

îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege, aferente procedurilor prevăzute în anexă la prezentul ordin, atrage după sine consecințele prevăzute de dispozițiile legale prin care sunt reglementate aceste proceduri.

Pentru a participa la derularea procedurilor legale prin platforma de videoconferință, contribuabilii comunică prin SPV organului fiscal central informații privind datele de identificare ale persoanelor participante, respectiv numele, prenumele și codul numeric personal/numărul de identificare fiscală și, după caz, actul de împuternicire, semnat electronic de persoana care are calitatea de a acorda mandat pentru participarea la întâlnirile aferente procedurilor prevăzute în anexă, cu:

- a) certificat calificat potrivit art. 3 pct. 15 din Regulamentul (UE) nr. 910/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 iulie 2014 privind identificarea electronică și serviciile de încredere pentru tranzacțiile electronice pe piața internă și de abrogare a Directivei 1999/93/CE, cu modificările și completările ulterioare; sau
- b) certificat pentru semnătura electronică avansată, emis conform legii de către Ministerul Afacerilor Interne și înscris pe cartea electronică de identitate, conform prevederilor art. 3 alin. (5) din Legea nr. 214/2024 privind utilizarea semnăturii electronice, a mărcii temporale și prestarea serviciilor de încredere bazate pe acestea.

Împuternicirea are caracter special, fiind acordată doar pentru participarea la întâlnirile aferente procedurilor ce vor avea loc la termenele stabilite de organul fiscal central în acest scop. Întâlnirile dintre organul fiscal central și contribuabili, desfășurate prin platforma de videoconferință, sunt înregistrate.

Minuta întâlnirii, precum și alte documente emise de organul fiscal cen-

tral în vederea punerii în aplicare a acestui act normativ sunt comunicate contribuabilului prin SPV. Acestea se consideră comunicate la data punerii la dispoziția contribuabilului în SPV, potrivit dispozițiilor art. 47 alin. (15) din Legea nr. 207/2015, cu modificările și completările ulterioare.

O.A.N.A.F. nr. 660/2026 privind modalitatea de derulare a procedurii amiabile

Publicat în: M.Of. nr. 497 din 16.06.2026

Ce prevede: Ordinul aprobă modalitatea de derulare a procedurii amiabile în baza prevederilor convenției sau acordului de evitare/eliminare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat și ale Convenției 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate. Ordinul se aplică cererilor de inițiere

a procedurii amiabile depuse după data intrării în vigoare a acestui ordin, inițiate în baza convenției sau acordului de evitare/eliminare a dublei impuneri încheiat de România cu un alt stat și a Convenției 90/436/CEE privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate, în conformitate cu prevederile titlului IX capitolul I din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

Discuții pe masa Guvernului

Întâlnirile dintre organul fiscal și contribuabili – cu ajutorul mijloacelor moderne de comunicare la distanță

În luna iunie 2026 au fost publicate două acte normative importante care urmăresc modernizarea relației dintre contribuabili și Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF), precum și îmbunătățirea mecanismelor de soluționare a litigiilor fiscale internaționale.

Ordinul ANAF nr. 705/2026 aprobă procedura prin care întâlnirile dintre organul fiscal central și contribuabili pot fi desfășurate prin utilizarea mijloacelor video de comunicare la distanță. Măsura face parte din strategia de digitalizare a administrației fiscale și urmărește reducerea deplasărilor contribuabililor la sediile ANAF, facilitând comunicarea electronică prin intermediul platformei securizate de videoconferință a Ministerului Finanțelor și ANAF.

Accesul la această facilitate este rezervat contribuabililor înregistrați în Spațiul Privat Virtual (SPV). Organul fiscal informează contribuabilul prin SPV cu privire la posibilitatea desfășurării întâlnirii online și stabilește un termen-limită pentru exprimarea opțiunii. Contribuabilul trebuie să își exprime acordul în termen de două zile lucrătoare, în caz

contrar pierzând dreptul de a opta pentru această modalitate de comunicare.

Prin intermediul SPV, contribuabilii pot confirma sau anunța imposibilitatea participării la întâlnirile programate. Un element important al noii proceduri îl reprezintă înregistrarea integrală a întâlnirilor desfășurate prin videoconferință. Informațiile, explicațiile și declarațiile oferite în cadrul acestora sunt transcrise prin sistemele electronice ale ANAF, iar atât înregistrările cât și transcrierile sunt arhivate conform normelor legale privind gestionarea documentelor și a datelor. După fiecare întâlnire, contribuabilul primește prin SPV minuta discuției.

Procedura se aplică unui număr important de activități fiscale, printre care: începerea și desfășurarea inspecțiilor fiscale, verificarea situației fiscale personale, discuțiile finale aferente controalelor fiscale, audierile privind restituiri de sume de la buget, eșalonări la plată, grupuri fiscale în domeniul TVA și al impozitului pe profit, verificări documentare, audiențe și proceduri de mediere. Lista poate fi completată și cu alte proceduri prevăzute de lege.

Ordinul ANAF nr. 660/2026 stabilește cadrul procedural pentru derularea procedurii amiabile destinate eliminării situațiilor de dublă impu-

nere internațională. Procedura poate fi inițiată de orice persoană care consideră că măsurile adoptate de unul sau de ambele state implicate au condus sau pot conduce la o impozitare contrară prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri ori Convenției 90/436/CEE.

Cererea de inițiere trebuie să conțină informații detaliate privind persoana afectată, statele implicate, baza legală invocată, perioadele fiscale vizate, cuantumul sumelor supuse dublei impuneri și descrierea completă a situației care a generat conflictul fiscal. În cazurile referitoare la prețurile de transfer, contribuabilul trebuie să furnizeze informații suplimentare privind persoanele afiliate, tranzacțiile analizate, metoda utilizată pentru stabilirea prețurilor de transfer și alte documente relevante.

Solicitarea trebuie depusă în termen de trei ani de la comunicarea actului fiscal sau a notificării care indică existența unei posibile impozitări neconforme cu convenția aplicabilă, cu excepția situațiilor în care tratatul fiscal prevede un alt termen. Documentația se transmite electronic prin SPV, atât în limba română, cât și în limba engleză, iar contribuabilul trebuie să transmită o copie și autorității competente din celălalt stat implicat.

După primirea cererii, ANAF notifică solicitantul în termen de 30 de zile

și analizează admisibilitatea acesteia. Procedura se desfășoară în două etape: verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate și negocierea soluției împreună cu autoritatea competentă a celui alt stat. Pe parcursul procedurii pot avea loc întâlniri și schimburi de informații pentru clarificarea aspectelor relevante.

În situația în care autoritățile competente ajung la un acord, acesta este consemnat în scris și comunicat contribuabilului. Implementarea rezultatului se realizează prin emiterea unei decizii de soluționare a procedurii amiabile, transmise prin SPV în termen de 30 de zile de la aprobare.

Ordinul reglementează și cazul în

care o instanță judecătorească din România pronunță o hotărâre definitivă asupra aceluiași litigiu înainte de finalizarea negocierilor dintre autoritățile fiscale. În această situație, procedura amiabilă își pierde obiectul și se încheie.

Ionuț Jinga, consultant fiscal

Vânzare bunuri către beneficiar din România cu livrare în Grecia

COD UIT

Problemă fiscală

O firmă a vândut bunuri unei alte firme din România, cu clauză de livrare DAP și livrarea este în Grecia.

Ce regim de TVA are tranzacția?

Bunurile au fost transportate direct către locația din Grecia.

CMR specifică la expeditor cumpărătorul din România și destinatarul din Grecia, dar a fost făcut de firma noastră de vânzător.

Pe aviz adresa de livrare trebuie să fie cea din Grecia, unde se face recepția.

Codul UIT trebuie emis de vânzător sau de cumpărător în acest caz?

Cadrul legal:

În situația prezentată, tranzacția dintre cele două societăți din România reprezintă, în principiu, o livrare locală, chiar dacă bunurile sunt transportate direct în Grecia, dacă dreptul de dispoziție asupra bunurilor este transferat cumpărătorului din România, iar acesta este cel care realizează ulterior operațiunea intracomunitară.

Din informațiile furnizate rezultă că beneficiarul facturii este o societate din România, iar în documentele de transport CMR apare ca expeditor cumpărătorul din România și ca destinatar locația din Grecia. Aceste elemente indică faptul că transportul intracomunitar este atribuit cumpărătorului român, care efectuează propria sa livrare intracomunitară, în timp ce livrarea efectuată de societatea dvs. are loc în România.

În consecință, societatea dvs. va emite factura către clientul din România cu

TVA, ca pentru o livrare internă, urmând ca acesta să analizeze tratamentul fiscal al livrării sale către destinatarul din Grecia.

Avizul de însoțire a mărfii trebuie să reflecte circuitul real al bunurilor, astfel încât adresa de livrare înscrisă pe aviz va fi adresa din Grecia, unde bunurile sunt recepționate.

În ceea ce privește sistemul RO e-Transport, obligația declarării și obținerii codului UIT revine operatorului economic care organizează transportul bunurilor și care are această obligație potrivit O.U.G. nr. 41/2022. Având în vedere că transportul este organizat de societatea dvs., chiar dacă în CMR expeditor este menționat cumpărătorul din România, apreciem că vânzătorul este cel care trebuie să declare transportul și să obțină codul UIT, în măsura în care sunt îndeplinite condițiile de raportare în sistemul RO e-Transport.

În cazul DAP, vânzătorul suportă

costurile și riscurile transportului până la locul convenit de destinație, în speță Grecia. Din acest motiv, condiția DAP poate constitui un argument că transportul intracomunitar este efectuat de vânzător sau în contul acestuia.

Referitor la scutirea de TVA aplicabilă livrărilor intracomunitare:

În prezent, livrările intracomunitare de bunuri sunt scutite de TVA în baza Codului fiscal și a O.M.F.P. nr. 103/2016, dacă:

- cumpărătorul comunică furnizorului un cod valabil de înregistrare în scopuri de TVA, cod care este inclus pe factura de livrare intracomunitară și
- există atât un document care atestă în mod neechivoc transportul bunurilor din România în alt stat membru, precum și orice alte documente (e.g. contract, comandă, documente de asigurare).

Declararea corectă a tranzacțiilor în declarația 390 este o primă condiție de fond pentru aplicarea scutirii de TVA în cazul livrărilor intracomunitare de bunuri, altele decât mijloace de transport noi sau produse accizabile.

Prevederile Codului fiscal privind condițiile pentru aplicarea scutirii de TVA pentru livrările intracomunitare se completează cu dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1912/2018 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 282/2011, care

introduce două prezumții relative cu privire la documentele necesare pentru a dovedi transportul bunurilor într-un alt stat membru.

Nu este cazul societății dvs., nu sunt îndeplinite condițiile pentru o livrare scutită de TVA.

Prin urmare, în situația descrisă:

- operațiunea dintre cele două societăți române reprezintă o livrare locală supusă TVA în România;
- avizul trebuie să cuprindă adresa de livrare din Grecia, unde bunurile sunt recepționate;

– codul UIT trebuie obținut de operatorul economic care organizează transportul, respectiv de societatea vânzătoare, dacă aceasta efectuează organizarea transportului.

Răspuns oferit de:
Vera Constantin, expert contabil

Legalitate stabilire obligații fiscale în urma inspecției. Obținerea suspendării executării actului

INSPECȚIE FISCALĂ

Problemă fiscală

Pe parcursul inspecției fiscale, contribuabilul a pus la dispoziția organului fiscal facturi, contracte, extrase bancare, documente contabile, registre și alte documente justificative privind operațiunile verificate. Obligațiile fiscale suplimentare au fost stabilite în principal pe motivul că documentele prezentate nu au fost considerate suficiente pentru justificarea deductibilității unor cheltuieli sau a tratamentului fiscal aplicat unor operațiuni, fără ca organul fiscal să demonstreze în mod concret caracterul fictiv al operațiunilor, inexistența acestora, utilizarea în scop personal ori obținerea efectivă a unor venituri impozabile suplimentare.

Este legală stabilirea obligațiilor fiscale suplimentare?

Într-o asemenea situație, se poate considera că există argumente serioase privind nelegalitatea și netemeinicia deciziei de impunere, apte să susțină atât admiterea contestației administrative, cât și existența unui caz bine justificat pentru suspendarea executării actului administrativ fiscal?

Cadrul legal:

Legalitatea stabilirii de obligații fiscale suplimentare nu poate fi apreciată decât în urma analizei unei situații concrete, bazate pe o descriere detaliată a tuturor circumstanțelor în care contribuabilul a derulat o anumită tranzacție ce a făcut obiectul inspecției fiscale.

În principiu, documentația la care se face referire (facturi, contracte, extrase bancare, registre, documente contabile și alte documente) ar trebui să fie suficientă pentru contribuabil pentru a justifica deductibilitatea cheltuielilor, dacă acestea au fost realizate în scopul desfășurării activității economice pe baza regulii generale de deductibilitate de la art. 25 alin. (1) din Codul fiscal.

Aceasta nu exclude însă obligația contribuabilului de a justifica cheltuielile respective în funcție de natura cheltuielilor, de prevederile din contractele încheiate cu furnizorii/prestatorii ori de specificul activității desfășurate.

Însă nu în toate cazurile organele de inspecție fiscală trebuie să demonstreze caracterul fictiv al operațiunilor, fiind de la sine înțeles că tranzacțiile fictive nu pot genera cheltuieli deductibile, fiind și cazuri în care acestea pot să nu ia în considerare o tranzacție fără scop economic, sub condiția motivării corespunzătoare în raportul de inspecție fiscală și în decizia de impunere emisă în baza lui, prin indicarea elementelor relevante în legătură cu scopul și conținutul tranzacției ce face obiectul neluării în considerare, precum

și a tuturor mijloacelor de probă avute în vedere pentru aceasta, așa cum se prevede la art. 11 alin. (1) din Codul fiscal.

Exemplu: dacă o societate a contractat servicii de due diligence în cadrul unei tranzacții de achiziție a unei linii de afaceri într-o altă societate, iar această achiziție nu este realizată de societatea însăși, ci de către acționarii săi, atunci organele de inspecție fiscală pot considera că tranzacția nu a avut un scop economic pentru societatea care a încheiat contractul de due diligence în sensul art. 25 alin. (1) din Codul fiscal, chiar dacă dispune de documente care dovedesc că tranzacția nu este fictivă, ci reală (contract, raport de due diligence, facturi, documente de plată, dovada achiziției de titluri de participare în societatea ce a făcut obiectul raportului de due diligence etc.). Într-o asemenea situație, cheltuielile sunt considerate ca fiind efectuate în favoarea acționarilor/asociaților deoarece ei au achiziționat titluri de participare în societatea vizată de due diligence, și nu societatea care a suportat cheltuielile, și, în consecință, nedeductibilitatea este justificată și în raport de prevederile art. 25 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal.

Un alt exemplu, în care instanța de contencios administrativ apreciază deductibilitatea cheltuielilor:

(Decizia ICCJ nr. 4.219/2019).

Concluzia este că deductibilitatea cheltuielilor trebuie analizată de la caz la caz, pe bază de date concrete, palpabile, pentru a se putea invoca nelegalitatea actului administrativ fiscal/deciziei de

impunere prin care s-au stabilit obligații fiscale suplimentare, rămânând valabilă ideea că documentația pusă la dispoziție de contribuabil (facturi, contracte, extrase bancare, registre, documente contabile și alte documente) are forță probantă la stabilirea situației de fapt fiscale, prevăzută de art. 72 din Codul de procedură fiscală, și că organele de inspecție fiscală au obligația să explice corespunzător și convingător motivele pentru care au apreciat că documentația prezentată ar fi insuficientă.

Referitor la căile de atac împotriva nelegalității actului administrativ fiscal/deciziei de impunere emis/emise de organele de inspecție fiscală, contribuabilul are la îndemână calea contestației fiscale reglementată de art. 268 din Codul de procedură fiscală, în cadrul căreia poate prezenta argumente concrete, invocă temeuri de drept și jurisprudență relevantă și aduce, eventual, documente suplimentare, prin care să combată constatările și concluziile organelor de inspecție fiscală, în vederea anularii actelor vătămătoare. În paralel, se poate solicita și suspendarea actului administrativ fiscal/deciziei de impunere la instanța de contencios administrativ, conform art. 278 din Codul de procedură fiscală și art. 14 din Legea contenciosului administrativ – 554/2004, cu plata cauțiunii corespunzătoare,

suspendare care va subzista până la soluționarea definitivă a cauzei, sub condiția ca, în cazul respingerii contestației, să se formuleze acțiunea în anularea actului administrativ fiscal în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației.

Pentru a obține suspendarea, contribuabilul trebuie să dovedească îndeplinirea condițiilor de fond referitoare la existența unui caz bine justificat și necesitatea evitării unei pagube iminente ireparabile sau dificil de reparat. Jurisprudența a statuat că pentru constatarea îndeplinirii acestei condiții, instanța de judecată nu trebuie să procedeze la analizarea criticilor de nelegalitate pe care se întemeiază însăși cererea de anulare a actului administrativ, ci trebuie să-și limiteze verificarea doar la acele împrejurări vădite de fapt și/sau de drept care au capacitatea să producă o îndoială serioasă asupra prezumției de legalitate de care se bucura un act administrativ (Decizia ICCJ 442/2013).

Existența unui caz bine justificat poate fi reținută dacă din împrejurările cauzei ar rezulta o îndoială puternică și evidentă asupra prezumției de legalitate care constituie unul din fundamentele caracterului executoriu al actelor administrative, așa cum în mod constant a stabilit ICCJ, acestea trebuind să ofere indicii

suficiente de răsturnare a prezumției de legalitate și să facă verosimilă iminența producerii unei pagube în cazul particular supus evaluării. Nu este suficient ca reclamantul să afirme existența unor motive de nelegalitate, ci trebuie să ofere unele elemente probatorii care, fără o cercetare aprofundată, să permită formarea unui dubiu (serios) asupra legalității actului, un stadiu incipient al convingerii că, în final, este posibil ca prezumția de legalitate să fie răsturnată. Indiciile de nelegalitate pot viza încălcări atât ale normelor de drept procedural, cât și ale normelor de drept material, esențial fiind ca acestea să fie evidente, să poată fi identificate cu ușurință, la nivelul aparențelor (Sentința civilă nr. 5.859/2026 a Tribunalului București).

Contribuabilul este cel mai în măsură să aprecieze dacă poate dovedi, cel puțin la nivelul aparențelor, că actul atacat este nelegal prin împrejurările concrete ale cauzei, nefiind suficient să invoce faptul că a pus la dispoziție pe parcursul inspecției fiscale documentația enumerată și, în plus, trebuie dovedită și îndeplinirea condiției referitoare la paguba iminentă pentru a obține suspendarea executării actului emis de organele de inspecție fiscală.

Răspuns oferit de:
Constanța Popa, consultant fiscal

Control antifraudă fiscală. Decizie de impunere

Problemă fiscală

O societate comercială (școală de șoferi) a fost supusă unui control antifraudă, finalizat cu emiterea unui proces-verbal prin care au fost estimate în sarcina acesteia datorii fiscale suplimentare. Pentru a beneficia de clauza de nepedepsire, societatea a achitat sumele estimate, dobânzile și penalitățile calculate și comunicate de ANAF printr-o simplă adresă de comunicare și, în plus, procentul de 15%, astfel încât nu au mai fost sesizate organele de cercetare penală.

Ulterior, societatea dorește să conteste existența pretinsului prejudiciu și cuantumul acestuia, astfel că a solicitat efectuarea unei inspecții fiscale și emiterea unei decizii de impunere, care să reprezinte titlu de creanță fiscală și care are natura unui act administrativ fiscal ce poate fi contestat.

S-a procedat legal? Care ar fi demersurile în continuare, având în vedere că ANAF susține că nu mai are obligația de a emite decizie de impunere întrucât prejudiciul a fost achitat integral?

CONTROL ANTIFRAUDĂ

Cadrul legal:

Înțeleg că este vorba despre un control efectuat de către DGAF (antifrauda fiscală) încheiat cu un proces-verbal prin care organul fiscal a constatat nereguli de natura fraudei fiscale sub incidența art. 10 alin. (1) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, respectiv:

„Art. 10. –

(1) În cazul săvârșirii unei infracțiuni prevăzute la art. 6¹, 8 sau 9, dacă până la expirarea unui termen de maximum 30 de zile de la finalizarea controlului efectuat de organele competente, în urma